

PREOTUL VASILE C. URSĂCESCU (1884-1949), ÎNTEMEIETORUL PRIMULUI MUZEU SĂTESC DE ANTICHITĂȚI DIN ROMÂNIA. SUCCINTĂ EXPUNERE BIOGRAFICĂ

George A. URSĂCESCU*

Key words: Vasile C. Ursăcescu, priest, founder, museum.

Preotul econom stavrofor Vasile C. Ursăcescu s-a născut la 4 aprilie 1884, în satul Curteni, județul Fălciu (azi județul Vaslui). Este fiul preotului econom stavrofor Costache V. Ursăcescu, paroh în Curteni și al Mariei Ursăcescu. Bunicul și străbunicul de pe tată, dar și străbunicul de pe mamă, au fost preoți.

A absolvit Seminarul Veniamin Costache din Iași, în anul 1904, și a fost autodidact în mai multe domenii.

Încă din timpul școlii a început să colecționeze obiecte și documente vechi despre trecutul nostru strămoșesc, de care era atras.

În anul 1904, înainte de a fi hirotonisit preot, a întemeiat în casa proprie *Muzeul de antichități din Curteni*¹, considerat mai târziu de specialiști ca fiind primul muzeu sătesc de acest gen din România.

În perioadele 1905-1916 și 1918-1932 a fost paroh la Nalbant și circa un an la Ostrov din județul Tulcea, Galata din Iași, Zizinca, Dolhești și Oltenești din județul Fălciu și suplinitor la parohiile Târzii și Curteni din județul Fălciu.

În Dobrogea, în cei circa cinci ani în care a fost paroh la Nalbant și circa un an la Ostrov, a colecționat din zonă numeroase antichități, între care obiecte de cultură greco-romană (colecție de lămpi păgâne și creștine, piatră votivă, etc.), monede din aur și argint, aramă și bronz, obiecte de podoabă, documente, sulite, săbii, ghiulele de tun, oale, pietre funerare, obiecte de plugărie și industrie casnică, țesături, și multe altele. Cu aceste obiecte, obținute cu cheltuială proprie, întemeiază în anul 1908, în casa parohială din Nalbant *Muzeul de Istorie și Zoologie*. O mică parte dintre aceste obiecte le-a adus, ulterior, la muzeul său din Curteni. În timpul liber a cercetat cetățile romane din zonă și urmele lăsate de trecerea năvălitorilor. A publicat circa 25 de lucrări, între care *Monografia parohiei Nalbant din județul Tulcea* (Librăria și tipografia „Dobrogea” Sava Donceff Tulcea, 1908) și *Monografia comunei Nalbant, județul Tulcea* (Tipografia Națională Tulcea, 1910).

A revenit în Moldova ca paroh, mai întâi la parohia Zizinca din județul Fălciu, unde s-a implicat în obținerea de fonduri pentru terminarea construcției bisericii de aici și a continuat să colecționeze antichități pentru muzeul său din Curteni. Apoi, grație mitropolitului Pimen care îi cunoștea activitatea, a fost numit paroh la parohia suburbană Galata din Iași, în anul 1911, unde a pus în aplicare un plan privind educarea deținuților militari din închisoarea de la biserica Galata, conceput de mitropolitul Pimen. De la anticarii și colecționarii din Iași, a achiziționat câteva piese deosebite pentru muzeul său din Curteni, iar din arhive și din biblioteci a cules date pentru redactarea și publicarea unor lucrări, între care *Monografia satului Curteni*.

În Dolhești, județul Fălciu, unde a fost paroh în perioadele 1912-1916 și 1918-1919, a colecționat numeroase antichități: monede dacice, monede care au circulat de-a lungul veacurilor

* De profesie inginer, București.

¹ Muzeul de Antichități din Curteni a fost denumit ulterior Muzeul de Antichități Aurelia Ursăcescu. Cele aproximativ 3200 piese din acest muzeu, pe care întemeietorul le-a colecționat în peste 40 de ani, dintre care multe unicate și rarități, au fost preluate de către autorități în anul 1951 și duse la Muzeul din Bârlad. O mică parte dintre piesele, care au putut fi identificate până acum ca aparținând Muzeului din Curteni, sunt expuse la Muzeul „Vasile Pârvan” din Bârlad.

în Principate, topoare preistorice, fibule de bronz, hărți și cărți vechi, documente, obiecte de cult, și multe altele.

În perioada 1911-1916 a publicat mai multe lucrări, între care: *Istoria fostului schit Deleni din județul Fălciu* (Tipografia Națională Ioan s. Ionescu, Iași, 1911), *Monografia schitului Brădicești din județul Fălciu* (Tipografia Națională Ioan S. Ionescu și M. M. Bogdan, Iași, 1914), *Istoria satului Dolhești din județul Fălciu* („Albina”, București, 1914; „Gânduri bune”, Huși, 1915), *Însemnări de pe cărți vechi* („Miron Costin”, Bârlad, 1915).

În perioada 1916-1918 a participat în Primul Război Mondial, având gradul de locotenent confesor și apoi de căpitan confesor la spitalele de evacuare din cadrul serviciului sanitar, ulterior fiind veteran de război cu gradul de maior.

Atât pe frontul din Transilvania, cât și pe cel din Moldova, pe lângă îndeplinirea obligațiilor ca preot militar, a oficiat benevol și fără onorarii servicii religioase pentru comunitățile ale căror preoți, fie erau fugiți din calea luptelor, fie erau mobilizați. Fiind război, uneori a făcut slujbe „în orice casă curată sau chiar pe câmp”. În Transilvania, unde preoții au fugit din cauza luptelor, a cerut comandanților armatei să păzească lăcașurile de cult să fie păzite de santinele, pentru evitarea furturilor din biserici.

În vara anului 1918, I. Andrieșescu, doctor în litere, conservator al Muzeului Național de Antichități, viitor director al acestui muzeu și membru corespondent al Academiei Române, consideră Muzeul de Antichități din Curteni ca fiind „cel dintâi de acest gen din toată țara” (Articolul Un muzeu într-un sat, „Neamul Românesc”, Anul XIII, nr.181, p. 1-2, Iași, 3 iulie 1918 și nr. 182, p. 1-2, 4 iulie 1918).

În perioada 1919-1932 a fost paroh la parohia Oltenești din județul Fălciu, unde a inițiat și condus lucrările de reparații și de înfrumusețare ale bisericilor din Oltenești și Zgura. Totodată, a inițiat și condus lucrările de reparare radicală, cu cheltuielă proprie, a bisericii vechi din Curteni, pe care o considera monument istoric. Și în această perioadă a continuat să colecționeze antichități cu care și-a îmbogățit muzeul din Curteni.

În anul 1925 a fost ales membru al Adunării Eparhiale și al Consiliului Eparhial ale Eparhiei Hușilor, iar în perioada 1926-1935 a fost numit referent administrativ la Episcopia Hușilor, unde a îndeplinit și sarcina de șef al cancelariei și de consilier episcopal, fiind și paroh la Oltenești până în anul 1932. A organizat și condus din anul 1926 și până la ieșirea la pensie în anul 1935, *Muzeul Bisericesc al Episcopiei Hușilor*, iar în anul 1934 a întocmit *Anuarul Eparhiei Hușilor*, primul anuar al acestei eparhii.

În perioada 1918-1939 a publicat mai multe lucrări, între care: *Antichități creștine pe pământul țării noastre* („Biserica Ortodoxă Română”, București, 1923), *Psaltire Slavonă 1577-1580* („Academia Română”, Memoriile secțiunii literare, Seria III, tomul, mem. 6, București, 1926), *Însemnări de pe cărți vechi* („Biserica Ortodoxă Română”, București, 1926), *Istoria fostului schit Vovidenia din Huși* (Atelierele Zanet Corlăteanu, Huși, 1929).

Începând din anul 1916, a fost membru al mai multor societăți și comisii din domeniul muzeistic:

- membru corespondent al Societății Numismatice și Arheologice din România, începând cu anul 1916, „proclamat” pe baza activității depuse „pentru colecționarea de monumente monetare și pentru urmărirea tezaurilor de monete vechi” (Scrisoarea oficială din 1 iunie 1916). A participat la congresele societății, a făcut comunicări și a publicat articole cu teme din domeniu: *Șfanț, Leul vechi, Cele 70 de monete și expresii monetare care au circulat în Principate până la Cuza Vodă*;

- membru corespondent al Comisiunii Monumentelor Istorice, începând din anul 1919, „ales” pe baza activității desfășurate în domeniu (Scrisoarea nr.57/19 septembrie 1919). În această calitate, a îndeplinit funcția de inspector al lăcașurilor bisericesti, declarate monumente istorice sau care se apropiau de această categorie, în județele Fălciu, Tutova și Vaslui. Totodată, în baza ordinului Episcopiei Hușilor, pe care l-a inițiat în anul 1930, a urmărit la fața locului reparațiile bisericilor „pentru a nu se strica ce era valoros” și a atenționat pictorii „să nu înnoiască pictura veche a icoanelor, sub sancțiunea retragerii autorizației de practicare a meseriei”. Pentru activitatea depusă, Comisiunea Monumentelor Istorice i-a mulțumit în scris de mai multe ori, de pildă: „Avem onoarea

a vă exprima viile noastre mulțumiri pentru zelul și grija ce purtați la salvarea și păstrarea în bună stare a monumentelor noastre istorice...” (Scrisoarea nr. 1023/29.11.1922) sau pentru interesul și munca depusă în conservarea monumentelor istorice...” (Scrisoarea nr. 164/04.03.1924);

- membru al societății Regale Române de Geografie, începând din anul 1921. A făcut comunicarea *Fântânele de leac din apropierea mormintelor călugărilor musulmani din Dobrogea*;

- membru al Societății Arheologice Bisericești din Basarabia, începând din anul 1922. În cadrul a două reuniuni a făcut comunicări privind unele obiecte bisericești vechi din muzeul său din Curteni;

- membru corespondent al Muzeului Militar Național, începând din anul 1937. A trimis două comunicări despre armele din muzeul său.

În toată perioada sa de activitate, a publicat peste 100 de lucrări (articole, studii, monografii, etc.) și a fost citat în texte și bibliografii de către mulți autori.

Totodată, a lăsat în manuscris mai multe lucrări, din care s-au păstrat doar trei: *Liturghier Slavon 1589-1590*, publicată în anul 2006 în „Conferințele Academiei Române, Ciclul limba română și relațiile ei cu istoria și cultura românilor, Editura Academiei Române”, *Monografia satului Curteni*, în curs de publicare în revista „Elanul”, editată de Academia Rurală Elanul, nr.67, 68, 69, 70 din 2007, continuare în numerele din 2008 și *Genealogia unei familii*.

Pentru meritele sale a fost răsplătit cu rangurile bisericești de *sachelar* în anul 1906, *econom stavrofor* în anul 1909, și a fost medaliat cu *Răsplata muncii pentru Biserică, clasa I*, „pentru munca sa neîncetată întru cunoașterea trecutului bisericii și buna păstrare a materialelor istorice” (Înaltul Decret nr. 1114/24.03.1924), *Meritul sanitar*, *Crucea comemorativă* și *Victoria*.

Personalități științifice de prim rang (acad. N. Iorga, dr. I. Andrieșescu, prof. univ. I. Simionescu – președintele Academiei Române, acad. Ion Bianu, J. D. Ștefănescu, prof. univ. Ștefan Berechet, episcopul Nifon, acad. Gheorghe Mihăilă, și alții) au scris despre activitatea sa. Iată câteva exemple:

- **I. Andrieșescu**, doctor în litere, conservator la Muzeul Național de Antichități, viitor director al acestui muzeu și membru corespondent al Academiei Române, după ce a vizitat Muzeul din Curteni, a scris în articolul Un muzeu într-un sat („Neamul Românesc”, nr.181, p. 1-2, Iași, 3 iulie 1918 și nr. 182, p. 1-2, 4 iulie): „Când mai toată lumea se ocupă astăzi, cu atâta aprindere, numai de cele dintâi nevoi și de ultimele noutăți, în tot vălmășagul timpului care se precipită turbure ca niciodată, aducând continuu alte nevoi de preocupare, multe firești, dar atâtea trecătoare sau curat zadarnice, va părea, poate, foarte curios multora, să se mai gândească totuși și la aceia cari, fără a ignora cu desăvârșire vremea prezentă, se refugiază aproape cu totul într’un cerc de preocupări și îndeletniciri pur ideale, de la care până la vremea prezentă e ca de la cer la pământ. Acest lucru greu de necrezut mi-a fost dat să-l văd, cu multă surprindere, într’un sat din județul Fălciu (n.n. astăzi județul Vaslui), în persoana unui vrednic preot al locului, părintele Vasile Ursăcescu din Curteni, pentru care mă simt îndemnat al povesti și altora”.

În continuare, autorul articolului evidențiază principalele exponate din acest muzeu: obiecte „de cultură greco-romană”, pe care întemeietorul le-a adus din Dobrogea, unde a fost preot paroh (colecție de lămpi păgâne și creștine, piatră votivă), monede de aur, obiecte de podoabă și multe altele, precum și obiecte pe care le-a strâns când a revenit în Moldova: monede care au circulat de-a lungul veacurilor în Pricipate, hărți și cărți vechi, obiecte bisericești, obiecte preistorice (fibule de bronz din mileniul I înainte de Christos, topor din piatră, toporaș din bronz de la sfârșitul Epocii bronzului, agrafe, tipar de turnat în bronz, monede dacice).

Apoi, autorul articolului subliniază că „Muzeul părintelui Ursăcescu întrece cu mult cadrul unei colecții intuitive sătești și e cel dintâi de acest gen din toată țara” și propune, având în vedere bogăția obiectelor din Muzeul din Curteni, „strămutarea lui în Huși, sub conducerea întemeietorului... S-ar încuraja astfel un real spirit organizator, ...iar județul și orașul ar rămâne cu instituție de care să aibă a se mândri odată”.

- **N. Iorga** a scris în articolul *Preoțimea tânără* („Neamul Românesc”, nr. 184, 6 iulie 1918): „Dr. Andrieșescu a vorbit în această foaie de frumoasa colecție de sat a preotului Ursăcescu pe care din auzite o știam. Și merituosul arheolog și conservator la Muzeul din București a adus

cuvintele laude omului fără pretenții, dragoste pentru ce a putut să adune – noroc că lucrurile părintelui au fost scutite de soarta altora ! – care prin gesturile sale alese face atâta cinste clerului nostru mai nou. Părintele Ursăcescu nu e singurul dintre tovarășii săi de vârstă... Semne bune ! Desfăcându-se de materialismul bizantin, preoțimea tânără se apropie de acel trecut sfânt ca și credința de care a fost legat și pe care cu sângele său a apărat-o”.

În comunicarea făcută asupra exemplarului unic *Octoihul diaconului Lorinț*, în ședința Academiei Române din 13 decembrie 1929, N.Iorga scrie, printre altele: „Dar opera lui Lorinț pare a fi mai întinsă încă. Acum trei ani, merituosul preot V. Ursăcescu semnala în aceste Memorii (III; 6) o Psaltire Slavonă, pe care credea că poate s’o așeze între 1577-1580, iar locul de tipărire ar fi fost Brașovul sau Alba Iulia, după cum tipăritorul a fost Coresi sau Lorinț și d-sa crede că dintre amândoi ar fi Lorinț tipăritorul acestei psaltiri”.

- **I. D. Ștefănescu**, unul dintre cei mai reputați istorici ai artelor religioase antice și medievale, conferențiar la Institutul Catolic din Paris, a făcut cunoscute specialiștilor străini și români patru dintre comorile „Muzeului preotului V. Ursăcescu” și alte două din „Muzeul Episcopiei Hușilor, organizat și condus de preotul V. Ursăcescu” („Monuments d’art chretien trouves en Roumanie”. Extrait de Byzantion. Tome VI, fasc. II, Bruxelles, 1931), comori pe care le-a descris pe larg și le-a prezentat în planșe foto.

- **Ion Th. Simionescu**, profesor universitar, viitor președinte al Academiei Române, a scris, printre altele, în articolul *Muzeu într’un sat* („Viitorul”, nr. 6812, 20 octombrie 1930): „Demult auzisem că într’un sat de pe Valea Lohanului, preotul V. Ursăcescu a adunat, într’o bogată colecție, ce a crezut el că e mai interesant din trecutul neamului în care-și duce traiul... Casa preotului ți-o arată orice copil. În fundul curții clădirea veche... poartă inscripția „Muzeul de Antichități Aurelia Ursăcescu”, pioasă închinare unicei fiice dispărută recent în toiul examenului de bacalaureat. Peste prag intri în muzeul bogat... Sala documentelor cuprinde bogate și vechi hrisoave de la urmașii răzeșilor viteji și mândri din satele învecinate, ținutul Fălciului fiind unul din cele mai vestite în această privință, asemănându-se cu al Orheiului din Basarabia... Sala cea mai spațioasă e și cea mai importantă, plină de icoane, de manuscrise, cărți vechi, cum e Psaltirea lui Dosoftei. Un epitaf grecesc din veacul al XVII-lea atrage luarea aminte, deși fiecare obiect are valoarea lui, nu numai prin amintirea regională... Meritul iscusitului colecționar este mare. Iubirea locului unde s-a născut și unde sunt mormintele părinților lui explică lăudabila intenție de a lăsa satului colecțiunea bogată, îmbogățită pe fiecare an... Locul de păstrare al colecțiilor sale, atât de interesante, încât specialiștii pot afla în ele un bogat material de studiu, ar putea fi în încăperile Episcopiei din Huși... Muzeul din Curteni trebuie mutat la Episcopia din Huși. Pus sub conducerea părintelui Ursăcescu, încă în plină putere de muncă și cu dor nesecăuit de acțiune, poate ajunge model de muzeu regional, istoric și bisericesc. Altfel va rămâne înmormântat în sătucul ascuns, spre a fi destrămat după ce se va stinge flacăra care acum îi întreține viața”.

În 1942, Ion Th. Simionescu, președintele Academiei Române, după ce a vizitat a doua oară Muzeul din Curteni, scrie („Timpul”, numărul din 12 octombrie 1942): „Provincia, după cum e firesc, reprezintă întotdeauna un izvor nesecat de energii constructive în toate domeniile... Un muzeu, de orice natură ar fi, înseamnă nu numai dragoste sinceră pentru știință... Într’un sat de pe Valea Lohanului din județul Fălciu (n.n. Curteni) am vizitat un minunat muzeu, cu obiecte prețioase adunate de preotul V. Ursăcescu”.

- **Ion Bianu**, membru al Academiei Române, scrie în *Nota premergătoare* asupra comunicării „Psaltirea Slavonă 1577-1580”, comunicarea făcută de preotul Vasile Ursăcescu și prezentată de academician în ședința Academiei Române din 19 februarie 1926 („Academia Română”, Memoriile Secțiunii Literare, Seria III, Tomul III, Mem. 6, Psaltire Slavonă 1577-1580 de preotul V. Ursăcescu, Cultura Națională, București, 1926): „Cărțile tipărite în secolul al XVI-lea (1560-1582), atât cele slavonești cât și cele românești, au devenit extraordinar de rare... De aceea, descoperirea fiecăreia este o adevărată sărbătoare națională. Acesta este prețul și al Psaltirii tipărită slavonește... Un noroc rar a răsplătit din belșug căutările neobosite ale părintelui V. Ursăcescu din Olteniști (Fălciu) când a găsit întâiul și singurul exemplar cunoscut din această Psaltire, prin care se adaugă un nou document la istoria religioasă și culturală a neamului nostru din secolul al XVI-lea

și care este descris în comunicarea următoare”.

Mai târziu, acad. I. Bianu a scris printre altele („Biblioteca Academiei Române”, Expoziția a II-a, Cartea Românească Veche 1508-1820): „Cărțile noastre vechi sunt documentele vieții culturale a strămoșilor noștri pe timp de cinci secole... Adunări prețioase de cărți vechi românești au fost făcute în zilele noastre cu înțelegerea însemnătății lor și cu neobosit și lăudabil zel de (numește trei persoane) și economistul V. Ursăcescu din Oltenești – Fălciu”.

- **Gheorghe Mihăilă**, membru al Academiei Române, în *Contribuțiile preotului Vasile Ursăcescu la studiul cărților vechi și culturii românești vechi* („Conferințele Academiei Române”, Ciclul limba română și relațiile ei cu istoria și cultura românilor. Liturghier Slavon 1589-1590 și Psaltire Slavonă 1577-1580 de Preot Vasile C. Ursăcescu. Editura Academiei Române, 2006), referindu-se la Muzeul din Curteni scrie: „Înfățișând, așadar, vizitatorilor numeroase valori de artă și cultură veche, muzeul a devenit larg cunoscut în epocă, întrunind aprecieri elogioase ale unor personalități științifice de prim rang din țara noastră”. Apoi, referindu-se la cele două comunicări făcute de preotul Vasile C. Ursăcescu, privind cele două cărți extrem de rare aflate în Muzeul din Curteni, ajunge la următoarele concluzii. Referitor la comunicarea din 1926, privind „Psaltire Slavonă (1577-1580)”: „Se cuvine doar să adăugăm aici concluziile la care a ajuns, în deceniile din urmă, dr. Demeny Lajos, alt remarcabil cunoscător al istoriei tiparului din epoca veche, în Țările Române... *Constatăm din aceste imagini (reproduse de preotul Vasile C. Ursăcescu G. M.) că frontispiciul cu stema Țării Românești la mijloc nu este cel de tip macarian, ci, dimpotrivă, cel pe care îl vedem în tipăriturile lui Lorinț, dintre cele datate sigur, în Tetraevanghelul din 1579, de la Alba Iulia, dar și în Octoihul slavonesc din 1578... Atât literele de rând, cât și elementele de bază cu care a fost ornamentată cartea ne trimit mai degrabă la Lorinț și, ținând seama de filigranul hârtiei, la anii 1576-1579. Așadar, atribuirea și datarea propuse în urmă cu opt decenii (n.n. de preotul Vasile C. Ursăcescu) sunt confirmate în întregime, căpătând un caracter mai precis”.*

Referitor la comunicarea din 1944, privind „Liturghier Slavon (1589-1590)”: „În concluzie, prezența în țara noastră a celor două exemplare sârbești venețiene ale Liturghierului slavon (Slujebnicul <Liturghierul> slavon, publicat de Vicenc Vucovic la Veneția în 1554, din care un exemplar se află la Biblioteca Academiei Române și un exemplar s-a aflat în Muzeul de la Curteni, n.n.) face legătura materială, vizibilă cu tipăritura similară atribuită, cu suficient temei, lui Coresi. Totodată, ea ne arată că, în absența epilogului din exemplarul său, preotul Vasile C. Ursăcescu s-a apropiat de adevăr pe cât i-a fost cu putință”.

- **P.S. episcop Nifon** al Eparhiei Hușilor scrie în prefața la „Anuarul Eparhiei Hușilor” pe 1934: „Eparhia Hușilor n’a tipărit până astăzi un anuar, dar un asemenea anuar este foarte trebuincios. El oglindește în scurt starea de lucruri dintr’o Eparhie, dă indicații și date cât mai exacte posibil asupra istoricului Eparhiei, asupra episcopilor care au păstorit, asupra personalului administrativ și bisericesc, asupra parohiilor și bisericilor... Un cuvânt de laudă se cuvine P. C. consilier Vasile Ursăcescu care s-a ostenit în deosebi cu strângerea datelor”.

S-a căsătorit în anul 1904 cu Natalia Codrescu, fiica unei familii de gospodari fruntași din Curteni. A avut trei fii și o fiică: Constantin (1905-1964) diacon și apoi funcționar în București; Aurel (1906-1976) preot econom, paroh la Biserica Sf. Nicolae din Huși; Corneliu (1911-1944) preot paroh la Hurdugi, județul Vaslui; Aurelia (1908-1928) elevă de liceu.

A încetat din viață la data de 26 august 1949.

THE PRIEST VASILE C. URSĂCESCU (1884-1949), FOUNDER OF THE FIRST VILLAGE MUSEUM OF ANTIQUITIES FROM ROMANIA. SHORT BIOGRAPHY

Vasile C. Ursăcescu was a high priest, born on the 4th of Aprilie 1884 in Fălciu county (today Vaslui county). He served in several churches throughout his life – Nalbant and Ostrov (Tulcea county), Galata church (Iași county), Zizinca, Dolhești and Oltenești (Fălciu county).

He collected numerous antiques such as roman and Greek cultural objects – Christian and pagan lamps, religious, stones, gold, silver, copper and bronze coins, jewelry, documents, spears, swords, pots, funeral stones, etc.

In 1908 he founded the Museum of History and Zoology in Nalbant, and in 1918 he also founded the Museum of Antiques in Curteni. It was the first of this kind in Romania.

He was apart of several archeological and historical societies and commissions: member of Archeological and Numismatic Society of Romania, member of the Royal Romanian Geography Society, member of the Church Archeological Society of Bassarabia, etc.

Vasile C. Ursăcescu published numerous works on the churches of Fălciu county.

He also published religious book such as „Christian Antiques on the land of Our Country” (1923), „Slavonic Psalter 1577-1580”, „Writing on Old Books” (1926).

To this day, some of his works remain unpublished, still on its original manuscripts, and many may have been lost through the years. Vasile C. Ursăcescu was rewarded for his merits with titles bestowed by the church.

His activity was described by many respected authorities in the field such as the academician Nicolae Iorga, I. Andrieșescu, university professor I. Simionescu, academician

Ion Bianu, academician Gh. Mihăilă, and many others.

Vasile C. Ursăcescu died on the 26th of August 1949.

BIBLIOGRAFIE

1. Acad. Gheorghe Mihăilă, *Contribuțiile preotului Vasile C. Ursăcescu la studiul cărților și culturii românești vechi*. Conferințele Academiei Române, Ciclul limba română și relația ei cu istoria și cultura românilor. Liturghier Slavon (1589-1590) și Psaltire Slavonă (1577-1580), de Preot Vasile C. Ursăcescu. Editura Academiei Române, București, 2006.
2. Econom stavrofor V. Ursăcescu, *Monografia comunei Nalbant, județul Tulcea*, Tipografia Națională Tulcea, 1910.
3. George A. Ursăcescu, *Preotul Vasile C. Ursăcescu*. Revista „Zorile”, Huși, 2004.